

Arrest

nr. 106 324 van 4 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 mei 2013.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers komen in hun verzoekschrift niet verder dan het ontkennen

en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Zo stellen ze uit angst niet de waarheid te hebben verteld over het bezitten van een paspoort en een verblijf in het Verenigd Koninkrijk. Echter, van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Op verzoekers rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over hun asielaanvraag en het is aan hen om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoekers dat ze zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Angst om de echte waarheid te vertellen biedt hiertoe geen verschoning. Verder wijten ze de onwetendheden en hiaten in hun asielrelaas aan traumatische ervaringen, doch van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoekers voeren voorts aan de hand van een verwijzing naar de "Guide des Procédures et Critères" van UNHCR aan dat de bewijslast op een kandidaat-vluchteling niet te streng mag geïnterpreteerd worden. Echter, documenten hebben slechts bewijswaarde wanneer ze door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden. In casu is dit niet het geval. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

De documenten gevoegd bij het verzoekschrift, met name een schrijven d.d. 5 maart 2013 van de uitgever van de krant "The Daily Anirvan", fotokopieën van twee krantenartikel d.d. 2 maart 2011 en d.d. 25 december 2008 van "The Daily Anirvan" en een briefomslag waarin voornoemde stukken vanuit Bangladesh naar België zijn opgestuurd, vermogen geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën vermits deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Bovendien, aan voorgelegde documenten wordt slechts bewijswaarde toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de twee krantenartikelen niet zijn gesteld in de taal van de rechtspleging en evenmin vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden deze documenten niet in overweging genomen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partijen niet aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Bangladesh.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 mei 2013, stellen zij dat nieuwe stukken werden ingediend met vertaling, met name twee krantenartikelen en een schrijven van de editor, waaruit dient besloten te worden dat eerste verzoekende partij journalist is, politiek geëngageerd was, en artikelen schreef over de corruptie bij de ‘Awami League’. Verzoekende partijen vervolgen dat trouwens op eenvoudige wijze kan nagekeken worden of eerste verzoekende partij journalist was in Bangladesh en vragen derhalve dat de zaak naar het Commissariaat-generaal wordt teruggestuurd voor verder onderzoek.

Verzoekende partijen betwisten noch ontcrachten de weigeringsgrond in de beschikking, te weten dat zij in hun verzoekschrift niet verder komen dan het ontkennen en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen, niet. Waar zij ter terechtzitting voorhouden dat uit de nieuwe stukken, twee krantenartikelen en een brief van de editor, moet besloten worden dat eerste verzoekende partij journalist is, politiek geëngageerd was en artikelen schreef over corruptie bij de ‘Awami League’, dient vooreerst te worden opgemerkt dat in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden de krantenartikelen niet in origineel werden neergelegd, doch deze louter fotokopieën betreffen. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën vermits deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn, zoals reeds in de beschikking wordt gesteld. Daarenboven dienen documenten, de krantenartikelen en de brief van de editor, beoordeeld te worden in samenhang met de verklaringen en het voorgehouden asielrelaas. *In casu* wordt geen geloof gehecht aan het voorgehouden asielrelaas van de verzoekende partijen omdat zij enerzijds geen gevolg hebben gegeven aan de op hen rustende medewerkingsplicht en anderzijds de onwetendheden en hiaten in hun asielrelaas niet kunnen verklaard worden door traumatische ervaringen of het tijdsverloop vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. De Raad herhaalt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Waar verzoekende partijen stellen dat op eenvoudige wijze kan nagekeken worden of eerste verzoekende partij journalist was in Bangladesh, wijst de Raad er op dat de bewijslast in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf ligt en van een journalist kan verwacht worden dat hij/zij de nodige toelichting kan geven op vragen die betrekking hebben op zijn/haar werkzaamheden, in het bijzonder voor wat de eerste verzoekende partij betreft zij aannemelijk kan maken werkzaam te zijn geweest als journalist in Bangladesh tot 15 april 2011, wat *in casu* niet het geval is. Verzoekende partijen slagen er niet in aannemelijk te maken dat zij na hun verblijf in het Verenigd Koninkrijk terugkeerden naar Bangladesh zodat zij ook geenszins aannemelijk maken dat eerste verzoekende partij ernstig gevisieerd werd door leden van de ‘Awami League’. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.5. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS